

23. navadna nedelja

Pirniče, 8. september 2019

»In kakšna je Božja volja?«

Preden se potopimo v globino danes prebrane Božje besede, je prav, bratje in sestre, da si razčistimo nekaj osnovnih pojmov. Tokrat pravzaprav le enega. In sicer: kaj je Božja volja? Zelo poenostavljeno bi lahko rekli, da je Božja volja to, kar je prav. Naša dejanja in naše odločitve so skladne z Božjo voljo, kadar so njih sadovi dobri; kadar vodijo k miru, k večjemu razumevanju in prijateljstvu med ljudmi, kadar prinašajo sadove večje pravičnosti, večje svobode in večje ljubezni. Skratka: kadar delamo tako, kot je prav. Bog, ki je največje in najpopolnejše dobro, od nas ne more pričakovati slabih ali napačnih odločitev. Ko torej rečemo, da iščemo Božjo voljo, to pomeni, da si prizadevamo spoznati, kaj je prav in potem skladno s tem spoznanjem živeti.

Jezus sam pravi, da je ta, ki uresničuje Božjo voljo, njegov brat, sestra in mati. Ko živimo kakor je prav, uresničujemo Božjo voljo. In takrat smo blizu Bogu; tako blizu, kot so si blizu bratje in sestre med seboj.

To zdaj razumemo. A nam to prav nič ne pomaga, če ne vemo, kakšna je Božja volja; z drugimi besedami: če ne vemo, kako bi bilo prav. In ravno tu je vstopna točka v danes prebrano berilo iz Knjige modrosti.

»Kateri človek sploh more spoznati Božjo voljo? Kdo more razložiti, kaj hoče Gospod? Misli umrljivih so namreč bojzljive, naše sodbe nestanovitne... Saj komaj dojemamo, kar je na zemlji, težko najdemo, kar imamo v rokah. Kdo bo torej prišel na sled nebeškim rečem?«

Kolikokrat, bratje in sestre, se tudi nam dogaja, da smo o nečem prepričani, da je tako prav, pa se kasneje izkaže, da smo se motili? Razbiranje Božje volje, spoznavanje kako in kaj je prav, je sveta dolžnost slehernega človeka. Morda boste rekli: »Pa saj ljudje to neprestano počnemo!« Že res: človek naredi na dan na tisoče odločitev; vendar se vse prepogosto pri njih odloča po napačnih merilih. Če je nekaj v določenem trenutku zate dobro, še ni rečeno, da je zares dobro. Sedeti za računalnikom ali telefonom ter igrati igrice je morda zabavno, celo prijetno in sproščujoče. Pa je tudi zares dobro? Če nekaj koristi tebi, še ni rečeno, da koristi vsem. Morda - objektivno gledano - prinaša celo več škode kot koristi.

Razbiranje tega, kaj je prav in kaj ne zato zahteva od nas skrajno iskrenost. Da pa bomo tega sposobni in bomo v globini srca spoznali, da je nekaj zares prav, nam naproti prihaja on sam, ki je v temelje stvarstva položil zakone po katerih se odvijajo stvari in zato ve, kaj je v resnici prav. Bog sam nam pošilja Duha v moči katere je naš pogled jasen in prodira v samo jedro stvari. V moči Duha, z

Bogom ob strani torej, človek spozna, kaj Bog od njega pričakuje in kako se kaže odločati, da bodo naša dejanja zares pravilna. Knjiga modrosti pravi: »Kdo bi spoznal tvojo voljo, ko bi ne bil ti dal modrosti, ko ne bi bil z višav poslal svojega svetega Duha«?

V drugem berilu smo danes srečali apostola Pavla, ki svojemu prijatelju Filemonu vrača sužnja Onezima, ki je bil prebegnil od Filemona k Pavlu. V prvem stoletju, ko so živeli apostoli in seveda tudi Pavel, je bilo lastništvo sužnjev nekaj povsem običajnega. Skupaj s sužnjem je Pavel Filemonu poslal tudi pismo v katerem ga spodbuja, da začne na Onezima gledati s povsem drugačnimi očmi. Da ga sprejme, ne več kot sužnja, ampak kot brata. Če smo prej rekli, da človek spozna, kaj je prav in kaj ne, v moči Svetega Duha, potem se ta isti Duh v drugem berilu Filemonu razodeva po Pavlovih besedah. Pavel mu namreč pomaga spoznati, kaj je prav in kako mora gledati na sužnja Onezima, da se bo v njegovem ravnanju uresničila Božja volja.

Bratje in sestre: iskati Božjo voljo in živeti po njej je naša prva naloga. Morda bo kdaj od nas zahtevala žrtve in odpovedi, vendar je edina pot, ki res vodi v življenje. Vse druge bližnjice se končajo v propadu, prava pot pa vodi v življenje. Naj nam Gospod nakloni poguma in vztrajnosti, da jo bomo vedno vneto iskali in po njej živeli. Amen.